

vil. Jeg tror derfor ikke, at det er Højrepolitik, men derimod Venstrepolitik, og jeg er overbevist om, at Strømningen i Landet gaar ikke i Retning af at begunstige denne Politik. Jeg kender ogsaa Stemningen ude i Landet, og er der noget, der breder sig under de trykkede Forhold, er det Strømningen fra Frihandel over mod Beskyttelse. Det ærede Medlem for Randers Amts Ake Valgfreds kan gerne have ment, at det specielt var en god Politik for ham og hans særlige Retning, men jeg tror, at han regnede fejt, jeg tror, at Strømningen ikke er saadan, at den vil føre ham i Højden, men et ganske andet Sted hen. Dette er nu min Overbevisning, det kan være, den er gal, men det tror jeg allsaa ikke.

Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg komme ind paa min Stilling til det foreliggende Forslag. Jeg skal dog ikke indlade mig paa Detaillerne i Forslaget, selv ikke paa dem, der interessere mig mest, jeg skal kun udtale mig om nogle Hovedspørgsmaal. Jeg kan da følge den Inddeling, som det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann) fremsatte, idet han udviklede, hvorledes Meningsforskellighederne samle sig om de 4 Hovedpunkter: Finanstoldsatserne, Kompensationen, Værdi- eller Vægttold og Beskyttelsen. Det ærede Medlem fremkom med nogle Ytringer, som jeg ikke kender Rætteligheden af. Jeg antager at han ikke har villet sige saa meget som det, der laa i hans Ord. Maaſte tager jeg feil, men tilskyndende mente han, at naar den ene Part fik, hvad den vil have paa nogle Punkter, var denne Part ikke bange for at ofre noget paa andre Punkter. Jeg indrømmer, at han maaſte ikke har villet sige saa meget, men dersom det forholder sig saaledes, var der maaſte en Mulighed for en Overenskomst, idet jeg, med Hensyn til Finanstold, og Kompensation kan være enig med ham, hvorimod jeg paa de to andre Punkter maa være uenig med ham. Naar jeg her taler om Finanstold og Kompensation, er det atter i dette Tilfælde min personlige Anskuelse, jeg udtaler. Denne min personlige Overbevisning er imidlertid, i Overensstemmelse med det Program, som Landets Haandværk og Industri har vedtaget for et Par Aar siden, og i hvilket det udviklede sine Fordringer til en mulig Toldrevision: Affastelse af Told paa Raastoffer, Affastelse eller Medsættelse af Finanstold paa Nødvendighedsartikler og Bevarelse af Beskyttelsestolden. Om Værdi- eller Vægttold og om Kompensation staar der aldeles intet i Udtalelsen. Hvad nu Told paa Raastoffer angaar, ville vi selvfølgelig let kunne blive enige. Baade

Flerparten og Mindretallet i Kommissionen ere jo enige derom. Ogsaa fra den Side, hvorfra jeg taler, er man i det hele fornøjet med Kommissionens Stilling i saa Henseende paa de forskellige Omraader. Paa en Række af Raastoffer, Ben, Tænder, Farvestoffer, Gummi, Harpiks, flydende Syrer, Mineralier, Tran, Tranlud, Metaller, Tømmer og Træ o. s. v., er der af Flerparten foreslaaet Medsættelser til Beløb af 1,350,000 Kr., og af Mindretallet til en Værdi af omtrent $1\frac{1}{2}$ Million. Det er allsaa Ting, man er glad over, men selv om man er glad over det, ønsker man ikke, at man fra Kommissionens Side skal overdrive Betydningen deraf og tro, at man ved disse Indrømmelser har tilført de paagældende Erhverv et saadant Gode, at man kan fratage dem hvilket som helst med den anden Haand til Gengæld for, hvad man har givet med den ene. Vi have jo ikke endnu faaet de statistiske Oplysninger, som vi gerne ville have, og jeg kan derfor ikke statistisk med bestemte Tal angive, hvor stor Haandværkets og Industriens Produktion er her i Landet, men efter et Støn i Henhold til Undersøgelser, jeg har anstillet, tror jeg, at Værdien af denne Produktion ligger imellem 150 og 200 Millioner, og naar den da faar en Toldlettelse til Beløb af $1\frac{1}{2}$ Million saaledes, som Mindretallet foreslaar, udgør den i det højeste 1% af Produktionsværdien. Selv om vi lægge hele Kulløben dertil, komme vi ikke stort derover, og vi maa huske paa, at af Kullene gaar kun en Brøkdelen til Industrien. Selv om jeg gerne vil oversætte Industri ved „Virksomhed“, idet jeg tænker paa, at en betydelig Del af Kullene anvendes til Landbrugsvirksomhed, gaa de dog ikke alle til Produktion, men en Del anvendes som Brændselsmiddel. Jeg kan ikke angive, hvor stor en Del der gaar til det ene eller til det andet, men jeg gør opmærksom paa, at hvor finanstelt rigtig og i og for sig ønskelig end den Indrømmelse er, der gaar i Retning af Affastelse af Told paa Raastoffer, udgør den dog i det højeste kun 1 pCt. af det Erhvervsudbytte, som den skal komme til gode. Jeg skal nævne et Par Eksempler. Man har ganske vist overdrevet Betydningen af Kullødens Affastelse. I Løsttilvirksomheden f. Eks. anslaaes Udgiften til Kulforbruget til $1\frac{1}{2}$ pCt. af samtlige Driftsomkostninger, og Kulløden bliver da omtrent 1 pro mille. Noget lignende gælder i mange andre Virksomheder. Jeg havde forleden tilfældig Lejlighed til at overbevise mig om, at i en større Maskinfabrik her i Landet anbrager Kulløden aarlig 200—250 Kr. I denne